Intervju s fra Bonom Zvonimirom Šagijem, hrvatskim franjevcem, kapucinom Hrvatske kapucinske provincije sv. Leopolda Bogdana Mandića

Dobar čovjek je sretan čovjek

Fra Bono Zvonimir Šagi rođen je u Brodarevcu 11. prosinca 1932. godine. Zaredio se za svećenika 2. studenoga 1958. u Varaždinu. Mladu je misu služio 9. studenoga 1958. godine u Maruševcu. U nedjelju, 11. studenoga 2018. godine, u župnoj crkvi svetog Jurja u Maruševcu proslavio je svoju dijamantnu misu - 60 godina od zaređenja za svećenika.

Je li se Maruševec jako promijenio od vašeg djetinjstva?

Maruševec se promijenio jer je prošlo puno godina od moga djetinjstva, ali je on za mene u srcu još uvijek isti. Ja sam još od malena hodao s majkom na mise u Maruševec. Pošto tada još nije bilo satova, orijentirali smo se prema zvonima. Zvono je zvonilo tri puta, prvi put za Novake (na misu bi krenuli ljudi iz Novaka), drugi put za nas u Brodarevcu (na misu bi krenuli ljudi iz Brodarevca), a treći put je zvonilo za početak mise.

Gdje ste pohađali osnovnu školu?

Osnovnu školu pohađao sam u Druškovcu i u Maruševcu.

Sjećate li se nekih svojih prijatelja iz školskih dana?

Pošto sam ja sada već star, teško mi se sjetiti imena i prezimena prijatelja, a i ne znam je li itko još sada živ.

Od koje do koje godine ste pohađali osnovnu školu?

Osnovnu školu pohađao sam od jeseni 1939. godine u Druškovcu. Tamo sam bio tri godine, a jednu godinu sam završio u Maruševcu (1943.) zbog ratnih zbivanja.

Sjećate li se možda imena učitelja koji su vas podučavali u Maruševcu?

Nažalost, iz Maruševca se nikoga ne sjećam pošto sam već star pa sam zaboravio, ali se sjećam učiteljice Vilme Radovanović iz Druškovca koja me imala četvrtu godinu u osnovnoj školi.

Jeste li voljeli učiti i koji Vam je predmet u osnovnoj školi bio najdraži?

Tada smo svi više-manje voljeli učiti, a tada nismo imali predmetne učitelje već nas je samo jedna učiteljica podučavala sve predmete, a i nisam baš imao neki omiljeni predmet.

Sjećate li se možda koliko je učenika bilo u Vašem razredu?

Pa točnog broja se ne sjećam, ali tada nas je bilo uistinu puno, oko 30 - 40 učenika.

Kako je izgledala učionica i za razliku od današnjeg modernog školskog pribora, što ste koristili za pisanje u osnovnoškolskim danima?

Učionice su bile gotovo iste kao i današnje, imale su klupe i ploču. Mi smo za pisanje koristili malene pločice i kredu, a za brisanje smo koristili spužve. Imao sam i jednu malu bilježnicu u koju sam ponekad pisao, ali se uglavnom pisalo na te pločice.

Koje ste školske predmete imali u osnovnoj školi?

Imali smo malo manje predmeta nego danas, ali smo imali sve: i matematiku, i hrvatski, i glazbeni…

Na kojoj se lokaciji nalazila osnovna škola Maruševec za vrijeme vašeg školovanja?

Osnovna škola se nalazila ovdje gdje je bila stara općina, i vrt smo imali kod Krklečeve kuće.

Koja škola vam je bila draža, u Maruševcu ili u Druškovcu?

Pa meni je u Druškovcu bila draža kad sam tamo išao duže u osnovnu školu.

Koliko ste pješačili do škole u Maruševcu?

To je bilo oko četiri kilometra, a po zimi, po snijegu je bilo dosta teško hodati, ali smo imali one Batove čizme pa nam je bilo ipak malo lakše doći.

Jeste li se susreli s Gustavom Krklecom?

Ne, nažalost se nisam susreo jer on tada više nije bio u Maruševcu.

Kako vi vidite razliku u ponašanju djece u školi nekad i sada?

Mi smo tada morali biti vrlo disciplinirani jer ako smo bili neposlušni, dobili bismo packe. No nama učiteljice nisu davale packe jer su nam bile kao mame… jako su nas voljele.

Kako ste provodili slobodno vrijeme kod kuće?

U slobodno vrijeme pasli smo krave, pureke i svinje.

Jeste li se voljeli družiti s vršnjacima?

Ja sam se uvijek volio družiti s vršnjacima, samo što tada nije bilo nogometa i ovakvih igara, nego smo imali tzv. kružoke. Tada je trebalo i učiti i vježbati rukopis tako da smo zajedno i vježbali. Kada smo igrali te kružoke, zajedno smo se sastajali te smo raspravljali i učili.

U koju ste školu krenuli poslije osnovne?

Nakon osnovne najprije sam krenuo u Franjevačku klasičnu gimnaziju u Varaždinu te kako je rat završio, ukinuli su Franjevačku gimnaziju. Nakon ukidanja Franjevačke gimnazije išao sam godinu dana u Mušku realnu gimnaziju pošto su tada muška i ženska gimnazija bile odvojene. A 1946. u Zagrebu sam se upisao u Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju gdje sam i završio veliku maturu.

Što vas je potaknulo da krenete u svećeničko zvanje?

Ja sam to odmalena čak i sanjao te nisam ni na što drugo mislio…To mi je bila „glavna" zanimacija.

Koja je životni moto za Vas najvažniji?

Najvažnije je biti dobar jedan prema drugome. Ja kažem: „*Dobar čovjek je sretan čovjek!"*

Što biste poručili nama mladima?

Da lijepo uče i da međusobno razgovaraju, da se nikad međusobno ne vrijeđaju te da razgovaraju u istini, pravednosti i ljubavi. Bez mržnje, da se ne vrijeđaju da nikoga ne žele poniziti. Dakle, treba razgovarati s ljubavlju, onako kako nas je Bog učio da budemo dobri jedni prema drugima, jer evo Bog nam je poslao svoga sina Isusa da s nama bude čovjek i da s nama razgovara, i zato se mi uvijek moramo jedni drugima približiti i biti kao braća i sestre u onoj ljubavi da jedni druge razumijemo i slušamo, odnosno da priznamo istinu jedan drugome.

David Kelemen, 8. razred, 2018.